

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาระบบการบริหารจัดการเงิน CESSผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อชาวสวนยาง ผู้ประกอบการและผู้ส่งออกยางพารา รวมทั้งปัญหา และอุปสรรคของระบบบริหารจัดการเงินสงเคราะห์ฯ ที่ส่งผลกระทบต่อขีดความสามารถในการแข่งขันด้านยางของประเทศเพื่อแสวงหาแนวทางการบริหารจัดการเงิน CESSที่มีประสิทธิภาพ และเกิดประโยชน์อย่างคุ้มค่าต่อผู้เกี่ยวข้อง จากการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิในจังหวัดสงขลา, ระยอง, อุดรธานี และ เชียงรายงานวิจัยนี้ได้ข้อสรุปว่า การเก็บเงินสงเคราะห์แบบขั้นบันไดสร้างปัญหากับผู้ประกอบการในการคำนวณต้นทุนของการส่งออก ซึ่งส่งผลให้มีการผลกระทบดังกล่าวไปสู่เกษตรกรชาวสวนในรูปแบบของราคาซื้อขายยางที่ต่ำลงนอกจากนี้ ยังพบว่าระบบการจัดเก็บในรูปแบบเดิมมีช่องโหว่ทำให้ไม่สามารถเก็บเงิน CESSได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ดังนั้นเพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวงานวิจัยนี้จึงเสนอให้ปรับเปลี่ยนการจัดเก็บเงินCESSให้เป็นอัตราเดียว และกำหนดให้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับประเทศคู่แข่งในตลาดโลกอย่างเช่นประเทศมาเลเซีย

งานวิจัยชิ้นนี้ยังได้วิเคราะห์ถึงความยั่งยืนของระบบการจัดเก็บเงินสงเคราะห์จากรายรับผู้ส่งออกและภาระจ่ายให้กับเกษตรกรสำหรับสนับสนุนการปลูกทดแทน และได้พบข้อสรุปว่า หนึ่ง หากพิจารณาจากเงินที่เกษตรกรต้องจ่าย(ทางอ้อม)แทนผู้ส่งออก กับเงินสงเคราะห์ที่ได้รับในอนาคตเมื่อทำการโค่นต้นยางเพื่อปลูกทดแทน มูลค่าปัจจุบันของเงินสงเคราะห์ที่ได้รับนั้นจะต่ำกว่าเงินที่จ่ายสะสมตลอดช่วงที่กรีดยางขาย ข้อสรุปประการที่ 2 คือ รายรับที่กองทุนจะได้รับจัดสรรเพื่อปลูกทดแทนจากนี้ไปนั้น จะไม่เพียงพอต่อรายจ่ายที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคต เนื่องจากพื้นที่การขอรับการสงเคราะห์จะเพิ่มสูงขึ้น และสร้างภาระจ่ายเงินสงเคราะห์ที่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม ในขณะที่รายรับที่ได้รับจัดสรรจากเงิน CESSเหลือร้อยละ 40 (จากเดิมร้อยละ 85) เนื่องจากภายใต้ พรบ.การยางแห่งชาติได้จัดสรรการบริหารเงินใหม่ ดังนั้นเงินกองทุนจะต้องประสบปัญหาในอนาคตอย่างแน่นอน

งานวิจัยเห็นว่าแนวทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยางของประเทศควรสนับสนุนให้มีการปลูกพันธุ์ยางที่ให้ผลผลิตสูงกว่าในปัจจุบัน และกำจัดปริมาณพื้นที่เพาะปลูกยางให้เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมในเรื่องการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์ยางในอุตสาหกรรมกลางน้ำและปลายน้ำ เพื่อพัฒนาและยกระดับอุตสาหกรรมยางของประเทศ

Abstract

This study investigates the effect of CESS export tax and the allocation of the replanting fund on the Thai's rubber industry. Through field survey in provinces that grow rubber as main crop, e.g. Songkla, Rayong, Udontani and Chiangrai, we evaluate the impact of the variable-rate export tax on key stakeholders. We found that the current arrangement causes burden on the exporters and traders since the rate can adjust discontinuously when the F.O.B. price moves between brackets. As a result, the exporters and traders pass on such burden to rubber growers in the form of lower buying prices. Our study recommends a simpler scheme of fixed and low rate. This is to promote competitiveness of our rubber export, while keeping the export tax in line with our main competitors, like Malaysia.

A quantitative analysis of the CESS assesses the viability of the replanting fund under various scenarios. We have found that though the receipts from CESS collection, paid indirectly by rubber growers, exceeds the replanting payment in present value, the obligation to support the replanting in the future will outgrow the allocated fund from the Rubber Authority of Thailand.